

Ми звали його Ікаром.

Звісно, це було не справжнє його ім'я. Дитинство на фермі навчило мене, що ніколи не можна давати імена тваринам, які призначені на забій. Натомість ти називав їх Свиня Номер Один чи Свиня Номер Два й ніколи не дивися їм в очі, аби захиститися від найменшого проблиску самоусвідомлення, наявності в них особистості чи прихильності. Коли звіря тобі довіряє, потрібно значно більше рішучості, щоб перерізати йому горло.

З Ікаром таких проблем у нас не було, бо він ніколи нам не довіряв і не мав ні найменшого уявлення про те, хто ми. Та ми багацько знали про нього. Знали, що він живе за високим парканом у віллі на пагорбі на околиці Рима. Що він і його дружина Люсія мають двох синів восьми і дев'яти років. Що, попри його величезні статки, він вирізняється простим смаком в їжі, а його улюблений ресторан — місцевий «La Nonna»¹, де він вечеряє майже щочетверга.

І що він — монстр. Саме тому ми опинилися в Італії того літа.

Полювання на монстрів — не для слабкодухих. Та й тим, кого стримують такі тривіальні доктрини, як закон чи державні кордони, воно теж не підходить. Зрештою, монстри не грають за правилами, тож і нам не варто. Якщо ми сподіваємося здолати їх.

Але коли ви відмовляєтеся від цивілізованих норм поведінки, то самі ризикуєте стати монстром. І саме це сталося того літа в Римі. І я не зрозумів цього тоді, ніхто з нас не зрозумів.

Доки не стало надто пізно.

¹ «Бабуся» (італ.).

1

У ніч, коли тринадцятирічна Клер Ворд мала померти, вона стояла на підвіконні своєї спальні на третьому поверсі в Ітаці й намагалася вирішити, чи варто стрибати. За шість метрів унизу були похмурі кущі форзиції, весняне цвітіння яких давно минуло. Вони б пом'якшили її падіння, та кістки, найімовірніше, були б зламані. Вона перевела погляд на клен, роздивляючись міцну гілку на відстані лише кількох футів. Клер іще не пробувала стрибати туди, бо її ніколи не змушували до цього. Донині їй удавалося прослизати через головні двері непоміченою. Та ці ночі легких втеч залишилися позаду, бо за нею стежив Нудний Боб. *Відсьогодні, юна леді, ви залишатиметеся вдома! Жодних більше гасань містом у темряві, ніби ви дика кішка.*

«Якщо я зламаю шию, стрибаючи, — подумала вона, — винен буде Боб».

Так, до цієї гілки клена вона точно дотягнеться. Їй є куди піти, є з ким зустрітися, і вона не може стирчати тут вічно, зважуючи свої шанси.

Клер присіла, напружившись перед стрибком, та раптом завмерла, коли фари машини, яка наближалася, зазирнули за ріг. Мов чорна акула, під її вікнами прослизнув позашляховик і продовжив повільно рухатися тихою вулицею так, ніби шукав конкретний будинок. «Не наш», — подумала вона, ніхто цікавий ніколи не бував у резиденції її прийомних батьків

Нудного Боба й Такої ж Нудної Барбари Баклі. Навіть їхні імена були нудні, що й казати про розмови за вечерею. «Як минув твій день, любий? А твій? Схоже, погода поліпшується, правда? Передай мені картоплю, будь ласка».

У їхньому твідовому книжковому світі Клер була чужинкою, диким дитям, якого вони ніколи не розуміли, хоч і намагалися. Вони справді старалися. Проте вона мала б жити з художниками, акторами або музикантами, людьми, які б не спали цілу ніч і вміли веселитися. Людьми її штибу.

Чорна машина зникла. Тож зараз або ніколи.

Клер вдихнула і стрибнула. Відчула свист нічного повітря у своєму довгому волоссі, поки летіла крізь темряву. Приземлилася граційно, мов кішка, і гілка затремтіла під її вагою. Завиграшки. Вона злізла на нижню гілку і збиралася стрибнути на землю, аж тут чорний позашляховик повернувся. Знову прослизнув повз, вуркочучи двигуном. Клер стежила за ним, поки він не зник за рогом, а потім приземлилася на вологу траву.

Кинула погляд на будинок в очікуванні, що Боб вискочить із-за дверей і закричить їй: «Негайно поверніться назад, юна леді!» Але світла на ганку не було.

Отепер ніч починається.

Вона застебнула блискавку на худі й попрямувала до міського скверу, де відбувалося дійство — якщо це можна так назвати. У цю пізню годину вулиці були тихі, вікна здебільшого темні. Це був район ідеальних будиночків, оздоблених, мов імбирні пряники, в яких жили викладачі коледжів та безглютенкові мами-веганки, які відвідували книжкові клуби. «Десять квадратних миль, оточених реальністю» — так Боб ніжно описав містечко, але він та Барбара були тут на своєму місці.

Клер не знала, де її місце.

Вона крокувала вулицею, розкидаючи опале листя своїми потертими черевиками. За квартал від неї трійко підлітків, два хлопці й дівчина, курили сигарети у світлі вуличного ліхтаря.

— Агов, — крикнула вона їм.

Вищий хлопець помахав їй:

— Привіт, Клер. Чув, тебе знову заземлили.

— Секунд на тридцять. — Вона взяла запалену сигарету, яку він їй запропонував, втягнула повні легені диму й щасливо зітхнула. — То який наш план на сьогодні? Що робимо?

— Я чув про вечірку біля водоспаду. Та нам треба туди дістатися.

— Як щодо твоєї сестри? Вона може нас підкинути.

— Не, тато забрав у неї ключі від машини. Може, просто потиняємося тут і подивимося, хто ще з'явиться? — Хлопець замовк і сторопіло втупився за плече Клер. — Ой-ой. Хтось тільки-но влетів.

Вона обернулася й застогнала — біля бордюру спинився темно-синій «сааб». Пасажирське вікно опустилося, і Барбара Баклі сказала:

— Клер, сідай до машини.

— Я просто зависаю з друзями.

— Зараз майже північ, а завтра треба йти до школи.

— Я не роблю нічого протизаконного.

Боб Баклі наказав із водійського місця:

— Сідайте до машини негайно, юна леді!

— Ви мені не батьки!

— Але ми *відповідаємо* за тебе. Наша робота — виховувати тебе правильно, і саме це ми намагаємося робити. Якщо ти не поїдеш додому з нами зараз же, то будуть... Ну, будуть наслідки!

«Ага, я так злякалася, що аж зуби цокотять». Вона почала сміятися, але раптом помітила, що Барбара одягнена в халат, а волосся Боба стоїть сторчма на одній половині голови. Вони так поспішали наздогнати її, що навіть не одяглися. Обое видавалися старшими і втомленішими — пом'ята пара середнього віку, яку підняли з ліжка і яка завтра прокинеться виснаженою через неї.

Барбара втомлено зітхнула:

— Я знаю, що ми не твої батьки, Клер. Знаю, що ти ненавидиш жити з нами, та ми робимо все, що можемо. Тож, будь ласка, сідай у машину. Тобі небезпечно бути тут.

Клер кинула роздратований погляд на друзів, потім залізла на заднє сидіння «сааба» і грюкнула дверцятами.

— Отак, — сказала вона. — Задоволені?

Боб повернувся до неї:

— Ідеться не про нас, а про тебе. Ми поклялися твоїм батькам, що ти завжди будеш доглянута. Якби Ізабель була жива й побачила тебе зараз, її серце розбилося б. Непідконтрольна, весь час розлючена. Клер, ти маєш другий шанс, і це дар. Будь ласка, не прогав його. — Він зітхнув. — А тепер пристебнися, гаразд?

Якби він сердився, якби накричав на неї, вона б із цим упоралася. Але кинутий на неї погляд був такий сумний, що вона відчула провину. Провину за те, що була дурепою, а за добро платила бунтарством. Баклі не були винні в тому, що її батьки померли. Що її життя зіпсоване.

Коли їхали назад, вона сиділа, обнявши себе, на задньому сидінні, розкаяна, та надто горда, щоб перепросити. «Завтра я поводитимуся з ними краще, — думала вона. — Допоможу Барбарі накрити на стіл, може, навіть помию машину Боба. Бо, чорт, цій машині це справді треба».

— Бобе, — сказала Барбара. — Що ця машина тут робить?
Двигун загарчав. Світло фар мчало на них.

Барбара закричала:

— Бобе!

Від удару Клер швиргонуло на ремінь безпеки, а ніч вибухнула жахливими звуками. Скло розбивалося. Сталь зминалася.

І хтось плакав, схлипував. Розплющивши очі, вона побачила, що світ перевернувся догори дриґом, а схлипує вона сама.

— Барбаро, — прошепотіла вона.

І почула глухе «бах», потім ще одне. Запахло бензином. Вона висіла на ремені безпеки, і той так глибоко врізався їй у ребра, що вона ледве могла дихати. Намацала клямку, щоб звільнитися. Та з клацанням відкрилася, і її голова впала, від чого шию пронизав біль. Їй удалося якось розвернутися, і вона лежала плазьма, перед очима було розбите вікно. Запах бензину став сильнішим. Вона поповзла, звиваючись, до вікна з думками про полум'я, пекучий жар і плоть, що запікалася на її кістках. «Вибирайся, вибирайся. Поки ще є час урятувати Боба й Барбару!» Вона пробилла кулаком залишки скла, і вони з гуркотом полетіли на хідник.

У полі зору з'явилися дві ноги і спинилися перед нею. Вона вступилася в чоловіка, який завадив її втечі. Не могла бачити обличчя, лише силует. І його пістолет.

Шини завищали, інша машина помчала до них.

Клер шаснула вглиб «сааба», мов черепаха, яка ховається у своєму панцирі. Вона відвернулася від вікна, прикрила голову руками й подумала, чи цього разу куля влучить. Чи вона відчує, як та вибухне в її черепі. Так міцно згорнулася в клубок, що чула лише звук власного дихання та гуркіт власного пульсу.

І мало не пропустила голос, який покликав її на ім'я.